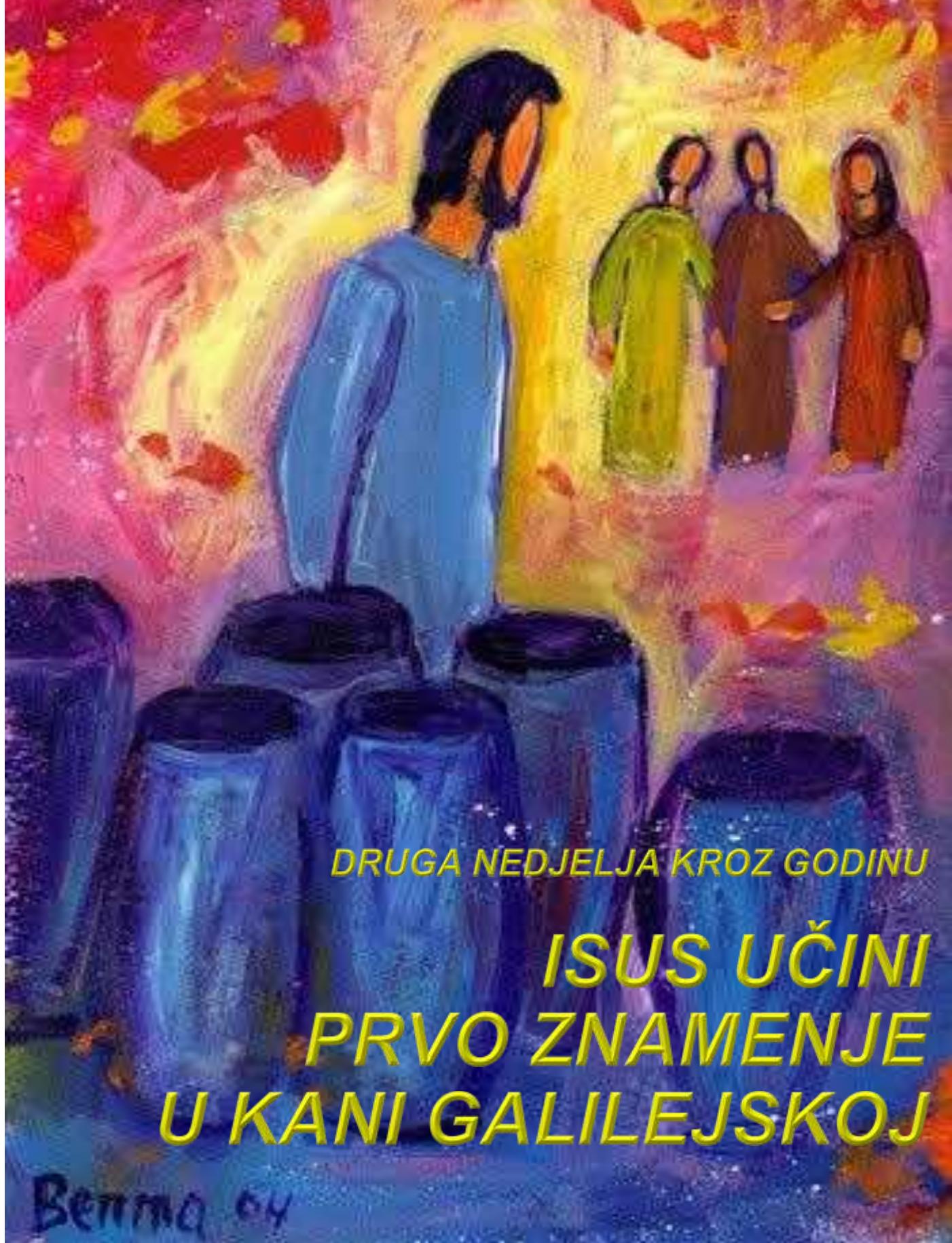

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU

**ISUS UČINI
PRVO ZNAMENJE
U KANI GALILEJSKOJ**

Bennig CH

2 / 2019.

**LISTIĆ POLICIJSKE KAPELANIJE
SV. MIHAELA ARKANĐELA
MUP - SJEDIŠTE I
RAVNATELJSTVO POLICIJE**
Godište XIV. (2018.), Broj 2 (383)
DRUGA NEDJELJA KROZ GODINU,
20. siječnja 2019.

Kontakt:

o. Stjepan Harjač, policijski kapelan
tel.: 22 712, 84 048;
e-mail: sharjac@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana
Tel.: 88 853, 82 805;
e-mail: vbakula@mup.hr

Naslovna stranica:
Čudo na svadbi u Kani,
<https://laissetoiconter.com>

SIJEČANJ

Ned 20. II. NEDJELJA KROZ GODINU
Fabijan i Sebastijan; Tijana

Pon. 21. Agneza; Janja; Neža; Ines

Uto. 22. Vinko đakon i muč.; Irena

Sri. 23. Emerencijana, Ema; Vjera; Blago

Čet. 24. Franjo Saleški; Bogoslav

Pet. 25. Obraćenje sv. Pavla ap.; Ananija

Sub. 26. Timotej i Tit; Bogoljub; Tješimir;
Paula

MEDITACIJA

Stručnjak za vino

3

SLUŽBA RIJEČI -

ČITANJA

**Isus učini prvo znamenje u Kani
Galilejskoj**

4

HOMILIJA

Bog u svijetu

6

KATEHEZA

Obnovljeni na sliku Stvoritelja

Brak i beženstvo prema sv. Pavlu

8

Hrvatska marijanska svetišta

Svetište Majke Milosrđa, Kloštar Ivanić 10

Mali vjeronaучni leksikon

14

IZ BISKUPIJE

Naši novozaređeni svećenici

15

NAŠI POKOJNI

16

Čudo na svadbi u Kani, <https://laissetoiconter.com>

Samo Ivanovo evanđelje donosi događaj u Kani, prvi znak kojim Isus pokazuje svoju slavu.

Doista neobičan znak. Ne ozdravljuje nikoga, nije riječ o egzorcizmu, nego o šestu litara vina darovanih na svadbi. Reklo bi se nepotreban znak.

„Ako se nisu bili sposobni sami pobrinuti za zalihe, njihova stvar!“

Ali ne.

Rabi iz Nazareta započinje neku novu logiku. Njegova milost daje više od potrebnog i odmijerenog.

Bog nam to daje besplatno.

Doista mi se sviđa ovim odlomkom početi novo vrijeme u godini koju nam Crkva daje. On nas podsjeća na to da je svakodnevica vrijeme u kojem možemo besplatno iskusiti Boga, njegovu prisutnost u jakom i nježnom dahu Duha Svetoga.

Doista postoji dobro vino i za tebe.

Za tebe koji si uvjeren da ne zaslužuješ ništa i čija je vjera nesigurna i poljuljana; za tebe koji nisi niti vidio da su bačve prazne; za tebe koji bi zadovoljio žed na drugi način da Isus, stručnjak u vinarstvu, nije pretvorio tvoju bljutavu vodu u dobro vino.

Znaj da pogled Majke bdije nad tobom, one koja u ruke svoga sina predaje tvoje potrebe, čak i one koje sam ne vidiš.

Prvo čitanje: Iz 62, 1-5

Radovat će se ženik nevesti.

Čitanje knjige proroka Izaje

Sionu za ljubav neću šutjeti,
Jeruzalema radi neću mirovati
dok pravda njegova ne zasine ko svjetlost
i spasenje njegovo ne plane ko zublja.
I puci će tvoju vidjeti pravednost
i tvoju slavu svi kraljevi;
prozvat će te novim imenom
što će ga odrediti usta Gospodnja.
U Gospodnjoj ćeš ruci biti kruna divna
i kraljevski vijenac na dlanu Boga svog.
Neće te više zvati Ostavljenom
ni zemlju tvoju Opustošenom,
nego će te zvati Moja milina,
a zemlju tvoju Udata
jer ti si milje Gospodnje
i zemlja će tvoja biti udata.
Jer kao što se mladić ženi djevicom,
tvoj će se graditelj tobom oženiti;
i kao što se ženik raduje nevesti,
tvoj će se Bog tebi radovati.

Riječ Gospodnja

Otpjevni psalam: Ps 104, 1b-4.24-25.27-30

**Blagoslivljaj, dušo moja,
Gospodina; on je silno velik!**

Pjevajte Gospodinu pjesmu novu!
Pjevaj Gospodinu, sva zemljo!
Pjevajte Gospodinu,
hvalite ime njegovo!

Navješćujte iz dana u dan spasenje
njegovo,

kazujte poganimu njegovu slavu,
svim narodima čudesna njegova!

Dajte Gospodinu, narodna plemena,
dajte Gospodinu slavu i silu!
Dajte Gospodinu slavu imena njegova!

Poklonite se Gospodinu u sjaju svetosti
njegove!

Strepi pred njim, sva zemljo!
Nek se govori među paganima:
»Gospodin kraljuje!« -
Narodima pravedno upravlja.

Drugo čitanje: 1 Kor 12, 4-11

Jedan te isti Duh dijeli svakome napose kako hoće.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Titu

Braćo!

Različiti su dari, a isti Duh; i različite službe, a isti Gospodin; i različita djelovanja, a isti Bog koji čini sve u svima. A svakomu se daje očitovanje Duha na korist. Doista, jednomu se po Duhu daje riječ mudrosti, drugomu riječ spoznanja po tom istom Duhu; drugomu vjera u tom istom Duhu, drugomu dari liječenja u tom jednom Duhu; drugomu čudotvorstva, drugomu prorokovanje, drugomu razlučivanje duhova, drugomu različiti jezici, drugomu tumačenje jezika. A sve to djeluje jedan te isti Duh dijeleći svakomu napose kako hoće.

Riječ Gospodnja

Evangelje: Iv 2, 1-12

Isus učini prvo znamenje u Kani Galilejskoj.

Čitanje svetog Evangelija po Ivanu

Uono vrijeme:

Bijaše svadba u Kani Galilejskoj. Bila ondje Isusova majka. Na svadbu bijaše pozvan i Isus i njegovi učenici. Kad ponesta vina, Isusu će njegova majka: »Vina nemaju.« Kaže joj Isus: »Ženo, što ja imam s tobom? Još nije došao moj čas!« Nato će njegova mati poslužiteljima: »Što god vam rekne, učinite!«

A bijaše ondje Židovima za čišćenje šest kamenih posuda od po dvije do tri mjere. Kaže Isus poslužiteljima: »Napunite posude vodom!« I napune ih do vrha. Tada im reče: »Zagrabite sada i nosite ravnatelju stola.« Oni odnesu. Kad okusi vodu što posta vinom, a nije znao odakle je – znale su sluge koje zagrabiše vodu – ravnatelj stola pozove zaručnika i kaže mu: »Svaki čovjek stavlja na stol najprije dobro vino, a kad se ponapiju, gore. Ti si čuvao dobro vino sve do sada.«

Tako, u Kani Galilejskoj, učini Isus prvo znamenje i objavi svoju slavu te povjerovaše u njega njegovi učenici. Nakon toga siđe sa svojom majkom, s braćom i sa svojim učenicima u Kafarnaum. Ondje ostadoše nekoliko dana.

Riječ Gospodnja

Imena, darovi i znamenja

Treći dio Izajijine knjige (pogl. 56-66) djelo je jednog ili više nepoznatih autora iz vremena poslije babilonskog sužanstva (538. - 450. pr. Kr.).

Nakon početnog oduševljenja, povratnici se suočavaju s različitim teškoćama na socijalnom (nesuglasice povratnika iz ropstva i onih koji nisu bili u ropstvu, kao i s dijasporom) i religijskom području (religijski sinkretizam, teškoće u vođenu zajednice...). U proroštvinama se govori o ponovnoj uspostavi božanskih institucija koje više nisu u opasnosti od vanjskih neprijatelja nego od nevjernosti naroda.

Obnova Jeruzalema, koji označava cijeli narod, opisana je kao svadba. Promjenom ženskih imena, uobičajenih u židovskom narodu, prorok gradi metaforu o zarukama Boga i obnovljenog naroda. Promjena imena znači promjenu čitave osobe. Ostavljanje nevjernosti zbog koje su bili kažnjeni ropstvom i uspostava vjernih odnosa s Bogom.

Korintska kršćanska zajednica, Pavlu je jedna od dražih. U njoj se, na svojim putovanjima, prvi put zadržao godinu i pol (Dj 18, 11), a drugi put na svom trećem misijskom putovanju ostao je u Korintu tri mjeseca (Dj 20, 3).

Prvu poslanicu Korinćanima napisao je u Efezu oko 54. godine. Poslanica sadrži odgovore koje su mu postavili predstavnici korintske zajednice.

Poslanicu možemo podijeliti na više dijelova. U ovoj liturgijskoj godini čitamo poglavljia dio u kojem se govori o darovima Duha Svetoga i o uskrsnuću 12-15.

U poglavljima 12-14, Pavao odgovara na upite karizmama, darovima Duha Svetoga.

Gовор о каризма, Павао ставља у контекст реда на вјерским састаницима. Главни критериј у препознавање дарова Духа Светога је корист коју pojedini дар доноси заједници. Ако služi на изградњу, то је дар Духа Светога.

Prema tradiciji, Evanđelje po Ivanu, oko 100. godine napisao je apostol Ivan, jedan od најближих Исусових ученика, ученик којега је Исус ljubio.

Evanđelist Ivan opisuje само sedam Исусових чуда, dok ih други evanđelisti navode dvadeset i devet. Ivan opisuje само три од тих dvadeset i devet i dodaje 'svoja' четири чуда. Ivan само jednom користи ријеч „чудо“ која је код других evanđelista уobičajena, а за исти појам користи ријеч „зnamenje“ (17 puta).

Događaj opisan u današnjem evanđelju donosi само Ivan. Odrovio se tjedan nakon Исусова krštenja на Јордану. Opisuje se svadba dvoje neimenovanih mladenaca на коју је, чини се, pozvana Исусова мајка Марија. Исус и ученици су се ту нашли „слуčajно“. Poput Изайе из првог чitanja, где се Божанска стварност описује прославом женитбе, Исус на свадби, заокружујући први tjedan javnog djelovanja najavljuje да dolazi njegov čas, čas njegove i Оčeve proslave. Dolazi vrijeme чудно stvorenenoga „dobroga vina“.

Prvim znamenjem, Isus dokazuje autentičnost svoga poslanja. Njegova djela svjedoče za njega. Учинак је вјера njegovih ученика.

Bog u svijetu

Kad god se čita odlomak evanđelja koji govori o svadbi u Kani Galilejskoj, čovjek se osjeća kao da pred njim prolazi niz slike.

Isus je s Majkom i učenicima pozvan na svadbu. Danas ga promatramo kao osobu koja pripada nekoj obitelji, ukorijenjen u ljudsku zajednicu, nosi u sebi sve naše relacije. Iz jedne od tih proizlazi da je danas gost na svadbi. Gost je u događaju kojeg će koristiti kao sliku u navještaju posljednjih stvarnosti. Isus je sudionik tog ceremonijala svadbe, ali i nešto više od toga. To nam pokazuje kratki razgovor s Blaženom Djevicom. On naviješta da još nije došao njegov čas, tj. on nije slučajno ovdje, nego izabire ovaj događaj da bi objavio svoju slavu. Naoko je neprimjetan, ali on je prisutan.

Sve je to vidljivo u pretvaranju vode u vino. Od nevolje koja je snašla domaćine odjednom se došlo do velike radosti zbog dobrog vina. Voda se nalazi u kamenim posudama, a promjena u njima događa se iznutra, po snazi i Riječi. To je najvažnija promjena koja se događa u čovjeku, a posljedica je vjerničkog odnosa s Kristom. Naoko, izvana smo isti ljudi, a iznutra nas Riječ oblikuje i mijenja. Posude su služile za pranje, pa u njima gledamo i simbol ljudske grešnosti, koju Isus liječi i daje joj novu dimenziju. Voda, kao temeljno piće, predstavlja nešto obično, a vino kao plemenito piće predstavlja nešto neobično, izvanredno. Bog je onaj koji iz običnog čini nešto neobično.

Kroz sve ove slike, koje su samo naznačene i dotaknute kao zajednička poruka, pomalja se razmatranje o Božjoj prisutnosti u svijetu. Mi ju čitamo i osjećamo promatrajući znakove vremena i vjernički tumačeći događaje vlastitog života. Nama, kao i učenicima u Kani, potrebno je to svjetlo vjere da bismo mogli spoznati kako i kada Bog djeluje u svijetu i u našem životu. Bez toga svjetla netko tko je bio na toj svadbi mogao je reći kako su se mладenci dobro snašli od nekud nabavivši dobro vino, a Isus prijateljski pomogao odvraćajući pažnju na brzinu izvedenom paradom s vodom i vrčevima.

Da bi se svijet doista razumio, potrebno je uključiti u njegovo promatranje onu našu iskonsku težnju za Bogom, koja je usađena u dubinu svake osobe kao dar. Tu težnju prepoznajemo kao cjeloživotno nastojanje za nečim višim, većim i kvalitetnijim u vlastitom životu.

Tek mali djelić slika, simbola, značenja i poruka današnjeg evanđelja naznačen je u ovom razmišljanju. Tako je i u slavljenju svete mise: uz sav svoj napor, dohvaćamo tek mali dio tog velikog otajstva. Po rasporedbi milosti i to nam je dovoljno ukoliko je taj proces nešto što je stalno i što traje. Smještaj ovog evanđelja na početak ciklusa nedjelja kroz godinu poručuje nam i ovo: iako ćemo ponešto i zaboraviti, posijano sjeme ostat će u nama te će, uz stalnu pažnju, obrađivanje i brigu, rasti. Običnost našega života dobit će neobičnu, božansku dimenziju.

Obnovljeni na sliku Stvoritelja

Brak i beženstvo prema sv. Pavlu

Otkupljeno društvo

Naravno da u ovom tekstu iz Ef 5 ostaje jedna nejednakost: dok se kod žena jasno govori da se trebaju „podložiti“, to se ne ponavlja i kod muževa. Što onda u retku 21 znači ono „podložiti se jedno drugome“? Da li je kod muževa „podlaganje“ da ljube svoje žene „kao Krist“ koji se učinio slugom svijetu? Sadržajno se na to misli, no ostaje upitno želi li pisac spomenuti ovo „podlaganje.“

Tu je ljubav muža, koji je „nadređen“ kao što je Krist nad Crkvom i koji se iz ove pozicije saginje. „Muž je glava, početak žene“ i ovaj redoslijed se, prema Pavlu, ne može preokrenuti. (1 Kor 11,3 i 7-9). I Ef 5,23 navedenom rečenicom potvrđuje da se žena treba podložiti.

Ovdje trebamo razlikovati neke stvari. Pavao ne daje ove dvije izjave zbog njih samih, nego ih donosi kao dokaz jednom za uređenje bogoslužja, drugi put za ispravan red u obiteljima. I konačno se ovo može promatrati kao patrijarhalno strukturirana kućna zajednica. Ovaj model društva se nalazi, kako u Bibliji, tako i u helenističkoj Grčkoj i Pavao to ne dovodi u pitanje, nego jednostavno od toga polazi. Njegov neposredni izričaj ili princip koji

stoji u pozadini cilja na sljedeće: pazi na red ljudske zajednice (društva) i u njemu zauzmi svoje određeno mjesto. Pavao ne pita da li je taj red u sebi ispravan ili promjenjiv, nego kako kršćanin u tom društvu mora živjeti svoj život, svoje biti kršćanin.

I ako se ovaj model nalazi u Pavlovoj Bibliji, našem „Starom savezu“ opet imamo pitanje: zar i tu nije nereflektirano postavljeno kao samo po sebi razumljivo. Patrijarhalna struktura se tu stvarno manje propituje, kao i u Novom savezu. To nije postavljeno kao sadržaj Objave i tako nije određeno za sva vremena. Sigurno se dugo vremena Biblija krivo razumjela. Ipak postoje teološke izjave kao ova: ako postoji kraljevstvo, onda se nositelja mora poštovati (Izr 24,21; Mudr 8,2). Ovdje je slično kao u prvom poglavju Biblije: razlikujemo negdašnju sliku svijeta – koja ne odgovara našem znanstvenom pogledu – i teološku izjavu koja se mora prenositi, u povijesti o stvaranju, kao Božja objava. Tako je društveno uređenje, za pisce Svetog pisma, samo materijal kojim se prenosi temeljno kršćansko držanje. Pri tome se ne dovodi u pitanje samo društveno uređenje, ali ga se niti i ne opisuje. To Bog prepušta razvitku. Bog je Bog povijesti i on dovodi ljudе na ono mjesto na kojem on stoji. Tako je u svakoj situaciji moguće biti kršćanin.

Ništa i nitko nas ne može spriječiti živjeti kao kršćani. Time počinje jedna druga vrsta razvitka: Pavao ne ukida ropstvo, ali podsjeća robeve na njihovo dostojanstvo u Kristu. Tako on ne želi ženu podložiti, niti je orobiti, nego da ona uzme svoje mjesto iz slobode u Kristu. Ako socijalni partneri susreću jedno drugoga u Kristu, jednog će dana opaziti gdje je njihovo „pravilo“ nepravilno.

Ako kršćanski bračni drugovi vide u partneru Krista, onda ga ne mogu zloupotrebljavati, niti svoje duhovne, fizičke ili društvene prednosti koristiti da bi druge podložili.

To je opomena poslanice Efežanima. I ako to budu živjeli, oni će jednoga dana opaziti da oni svoje odnose s drugima moraju drugačije urediti. Da je to tako dugo trajalo – i još uvijek traje - sve do takozvanog „kršćanskog zapada“, osjećaj za pravno izjednačavanje žene, ovisi, sigurno, o sporosti razvoja tako duboko uvriježenog stava. No, to nije, ni u jednom slučaju istodobno povijest grijeha, pa i grijeha kršćana, koji se ovdje, nepravilno, pozivaju na Ef 5, kao da je tu Pavao rekao da muž treba stajati iznad žene. To „da će muž vladati nad ženom“ (ne: treba!) je u Post 3,16 posljedica grijeha, a ne Božji sveti poredak! Duhovna opomena ženi u Ef 5, u zadanim uvjetima prihvatići svoje mjesto u društvu, je vrlo često

zloupotrebljavana. Pavao je mislio: s obzirom na Isusa Krista oba partnera bi trebala biti spremna jedan drugome služiti i tako se jedno drugome podložiti (Fil 2, 2-8) u slobodi i ljubavi. Ali ako drugi iskorištava ovu kršćansku poniznost, onda je to isti grijeh kojega se čini u odnosu na Isusa kad ga se gura sa strane.

Ipak, ovdje leži tajna našega otkupljenja: Isus mijenja naša srušene odnose prema Bogu i prema drugome, ali ne istim sredstvima podlaganja kao mi, nego time što on to doživljava na svom tijelu i tako iznutra obnavlja. Tko je s Kristom prošao kroz smrt i uskrsnuće, zna da je spašen Kristovom ljubavlju.

„Židovi i Grci, robovi i slobodni, muževi i žene“ nemaju nikakvog prava za biti-u-Kristu (Gal 3,28). To ne znači da bi se razlike trebale rješavati silom, nego da svaki otkupljenik ima svoj vlastiti pristup k Bogu. Bez uklanjanja razlika, Bog postavlja jedno drugo mjerilo: „Tko je među vama prvi, taj mora biti sluga svima“; „Tko vrši volju Oca mojega, taj mi je brat, sestra i majka“. Kako netko napušta svoje „pravo“, tako će drugi biti svjesniji svoga dostojanstva, usprkos činjenici da je podložan. Rob će se osjećati „u Kristu oslobođen“. Kako ovo, na duži rok, mijenja povijesni pogled, ostaje od vremena Novog zavjeta prepušteno povijesti – jasno u spoznaji svake ograničenosti društvenog

Obnovljeni na sliku Stvoritelja

Brak i beženstvo prema svetomu Pavlu

„reda.“ „Novi život“ počinje u osobnom odnosu pojedinca s Bogom i ljudima. Onda može biti da se u jednom patrijarhalnom uređenju, živi u velikoj mjeri međusobnog strahopštanja, bez vladanja nad drugim. A i u jednom partnerski orijentiranom društvu ima mnogo nasilja i izrabljivanja i dalje se vodi rat spolova pod krinkom „prava na jednakost.“

Ispravno je svako društveno uređenje treba štititi ljudsko dostojanstvo, koliko je to moguće. Ipak, odlučujući moment leži u temeljnem držanju ljudi, gdje se i takva pravila trebaju ponovno „relativizirati“, to znači da ih treba postaviti u odnosu prema Isusu Kristu. Tu, u otkupljenju po njegovu Duhu, leži izvor života. I ako se čovjek ne podloži ovom pozivu, sve su ostale njegove aktivnosti u društvu, na neki način, ugrožene. Jer u Kristu se odlučuje spasenje ili nespasenje ljudi. Pod vodstvom Duha kršćani moraju razmišljati da su, u slici o glavi (to je slika) sadržane bitne antropološke oznake. One sigurno nemaju smisao nekakvu patrijarhalnu društvenu strukturu postaviti za sva vremena. Naprotiv, ondje gdje se drugoga susreće „kao Gospodina“ naći će se mjera koja se neće moći obuhvatiti ni jednim „zakonom.“

Otkupljeno roditeljstvo

Ukoliko je u Pismima sadržan put za razvoj odnosa među partnerima, slično vrijedi i za odnose između roditelja i djece. I ovo je danas zahvaćeno velikom promjenom u odnosu roditelja i djece i na nama je da te odnose mjerimo prema živom odnosu s Isusom Kristom. Najprije „da djetetu“ je prema Novom Zavjetu nešto po sebi razumljivo. O planiranju obitelji Biblij ne govori ništa. Ovo pitanje se mora ravnati prema određenim zaključcima. Isto tako Biblij nema nikakav odgojni ideal. Uvijek se, s obzirom na djecu, navodi određeni zahtjev za poslušnošću - prema 4. zapovijedi Božjoj, ali i da roditelji prema djeci imaju određene obveze: „Vi očevi ne potičite na bijes svoju djecu“ i ne „omalovažavajte ih da ne budu obeshrabreni“. Pazite na ono što oni mogu podnijeti (Ef 6,1-4; Kol 3,21). Više se u Novom zavjetu ne može naći o našem pitanju, osim da se sve treba odvijati „u Gospodinu“, poticaj: „Neka vas Duh Sveti ispunи“ (Ef 5,18; 6,1; Kol 3,20).

To ne smije biti samo formula, nego treba biti živa povezanost s Kristom u svagdašnjici da bi mogla postati mjerilo u životu. Čitajmo i razmatrajmo Sveti pismo, da li je to moguće? Razgovaramo li međusobno o našem životu s Kristom? Govorimo li jedni drugima što on nama

www.roditelji.me

znači i gdje mi opažamo djelovanje u našem životu? Djeca su vrlo otvorena za pravo svjedočenje vjere roditelja - tu gdje su oni ukorijenjeni u njihovoj ljubavi. Oni brzo uočavaju da li je vjera roditelja živa ili oni to „samo tako govore.“ No, postoji i za roditelje bolan doživljaj granice koja nastaje iz slobode mlađih ljudi. Isus ne provodi svoju poruku ljubavi pedagoškim, društvenim ili Crkvenim sredstvima prisile, nego ostavlja svakoga u njegovoj slobodi (Iv 6,67) pa i ondje gdje ga to košta vlastitog života (Iv 13,25). Tako postaje našim Otkupiteljem.

Što ako – to nije baš tako rijetko – djeca i mladi žele pokazati roditeljima svoju vjeru, a onda ih se ne razumije? I to je Isus doživio, on je odbijen od mnogih među rođinom, u svom rodnom gradu i u svom narodu. Njegov odgovor je bio: „Nisam došao donijeti mir, nego mač. Došao sam razdijeliti oca od sina i kćerku od njezine majke. Tko ljubi oca ili majku više nego mene, nije mene dostojan (Mt 10,34-37).

Tko, naprotiv, u svojoj djeci prepoznaje „Gospodina“, osjetit će vrlo brzo Božju darežljivost. Tada postoji zajedništvo koje nadilazi krvno srodstvo, „jer tko vrši volju Oca mojega, on mi je brat, sestra i majka.“ Onda je Isus središte obitelji i njegov Duh stvara zajedništvo „koje svijet ne

poznaće.“ (Iv 14,17-27) Zato roditelji trebaju blagosloviti svoju djecu u ime Isusovo (Mt 19,15) i svi jedni za druge moliti Duha Svetoga. Ne pokušavajmo izaći iz svega vlastitim, neotkupljenim snagama, jer se tako samo može postati bez Duha. Vjerujemo li da nam Bog daje svoga Svetog Duha ako ga za njega molimo (Lk 11,13)? Tako živi svaka ljubav između bračnih parova i roditelja i djece iz ljubavi koju oni primaju od Boga i njemu je iskazuju. To onda znači ono što Pavao govori da je brak „charisma“, poklon ljubavi Božje (1 Kor 7,7). Onda se svaki ljudski odnos uređuje iz ljubavi koju Bog daruje. Time sve ljudske vrijednosti prelaze na drugo mjesto pa i sami partnerski odnosi. Ne kao da bi kršćanski bračni drugovi bili drugog reda, nego jer Bog mora biti središte za svakog čovjeka – bilo da je oženjen ili ne - inače će partner ili druge vrijednosti postati idol (božanstvo) onoga JA. Tko prihvata sebe i svoje iz ruke Božje, taj onda pokušava dati sebe i svoje.

Robert Baumert SJ
Gottes Volk 2/91 i <http://www.don-ivica.net>

Hrvatska marijanska svetišta

Svetište Majke Milosrđa, Kloštar Ivanić

Župnu crkvu Blažene Djevice Marije u Kloštar Ivaniću sagradio je 1232. zagrebački biskup Stjepan II. (1225.-1247.). Bio je biskup 1242. u vrijeme tatarske provale, a iste je godine izabran za splitskog nadbiskupa. Tada je pokušao u Rimu ishoditi da se Zagrebačka biskupija izuzme iz nadležnosti Crkve u Mađarskoj i kao nadbiskupija predvodi sve ostale hrvatske biskupije. Uz crkvu u Ivaniću podigao je redovnicama nepoznate redovničke pripadnosti samostan, ali one su ga najvjerojatnije napustile prije provale Tatara. Biskup Stjepan II., naime, u pismu redovnicama benediktinkama 1246. godine, koje je doveo nakon što su se smirile društvene prilike u zemlji, sam spominje da su redovnice koje su prije boravile uz crkvu napustile svoje prebivalište pa je on po drugi puta pozvao redovnice i predao im prije izgrađenu crkvu i samostan. Tim novim redovnicama, tj. benediktinkama, je udijelio osobita prava i osigurao uzdržavanje. Crkva Majke Božje je služila i kao župna crkva, a župnici su vodili brigu o župi i o benediktinkama koje su boravile u Ivaniću sve do kraja 15. st.; napustile su ga 1490. za biskupa Osvalda Thusa. O njihovom odlasku piše i Knjiga čudesa Blažene Djevice Marije Ivanečke,

ali nedovoljno određeno jer spominje da su Ivanić napustile redovnice i franjevci. Kad su franjevci napustili Ivanić sredinom 16. stoljeća, nije ostalo u naselju ni vjernika pa je prestala postojati i sama župa. No, sredinom 17. st. župnici obnavljaju crkvu Majke Božje i ona sve do danas služi kao župna crkva, a redovnice se vraćaju u Ivanić tek sredinom 20. st.; to su Školske sestre sv. Franje.

Spomenuta Knjiga čudesa Blažene Djevice Marije Ivanečke je osobit dokument štovanja Majke Božje u Ivaniću, ali i vjerničkog uvjerenja u njezinu zaštitu i pomoć onima koji joj se utječu s povjerenjem. Počeo ju je pisati župnik Franjo Vlahović koji je od 1733. do 1761. bio ivanički župnik. Nastavili su u nju zapisivati Vlahovićev nasljednik u službi župnika Matija Novak (1762.-1771.) i još jedan nepoznati pisar. Štovanje je bilo vezano uz čudotvornu sliku Blažene Djevice Marije koja je 1664. bila naslikana za ivaničku crkvu. No, Knjiga čudesa naglašava da je štovanje Majke Božje bilo osobito izraženo i u vremenu prije te godine jer su joj se utjecali borci u protuturskim ratovima i turski zatočenici. Akademik Josip Bratulić misli da je i prije ove slike Blažene Djevice bio neki kip ili slika u toj crkvi koji je poticao na zagovor Majci Božjoj. Privlačio je ne samo

stanovnike Ivanića i njegove okolice nego i one od Zrinja, Kostajnice i Petrinje i cijele "slavne Sklavonije", tj. središnjeg dijela gornje Hrvatske. Svakako je čudotvorni lik Blažene Djevice Marije u Ivaniću bio razlog što su se u toj crkvi okupljali mnogi i tražili zagovor i pomoć Majke Božje.

Ocrkvi Majke Božje su vodili brigu ivanički župnici, ali je opravdano zaključiti da su i ivanički franjevci primali u svoju crkvu sv. Ivana Krstitelja one proštenjare koji su se željeli ispovjediti ili su tražili savjet i upute u svojim potrebama. Također se smije pretpostaviti da su franjevci propovijedali proštenjarima u župnoj crkvi jer župnik nije bio u stanju sam ispuniti sve obveze prema štovateljima Majke Božje. Svakako je to štovanje Blažene Djevice Marije u Ivaniću bitno obilježilo život i djelovanje ivaničkih franjevaca i prije 1936. kad su franjevci preuzeli brigu o župi u Kloštar Ivaniću. Oni su tako danas čuvari proštenišne tradicije koja je vezana uz župnu crkvu Majke Božje, ali su i odgovorni da razborito njeguju osobitu proštenjarsku pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji.

Mnogo toga se dogodilo u pet stotina godina franjevačke prisutnosti u Kloštar Ivaniću. Franjevci su dijelili sudbinu Ivanićana. I danas su s njima kao njihovi duhovni vođe, ali i kao čuvari duge i bogate kulturne baštine koju nastoje ne samo sačuvati već i tako predstaviti da bude na ponos naroda ovoga kraja. Željeli bi sačuvati uspomenu na davna vremena i sve ono što je u njima nastalo, ali im je ipak prije svega stalo do žara kršćanske vjere koja je nadahnjivala pothvate u prošlosti, a ostala je i najsigurnijim uporištem za budućnost u sadašnjosti.

Dekretom sisačkog biskupa, msgr. Vlade Košića, od 5. kolovoza 2012. župna crkva u Kloštar Ivaniću proglašena je biskupijskim svetištem Majke Milosrđa.

<https://zupa-klostar-ivanic.hr>

Mali vjeronaučni leksikon

Galileja

Galileja, (hebrejski הָגִילֵל ha-Galil, arapski الجليل al-Jaleel) je pokrajina koja obuhvaća velik dio sjevernog Izraela, Zapadno od Genezaretskog jezera i rijeke Jordan, sjeverno od Haife do granice s Libanonom.

U gradu Nazaretu u Gallileji, Isus je proveo djetinjstvo i mladost, a velik dio svog javnog djelovanja također je proveo u Galileji (Kana, Nain, Kafarnaum, Betsaida...)

Grijeh

Grijeh, svjestan i svojevoljan prekršaj božanskoga zakona, profanacija, obesvećenje svetoga. To je općerelijski pojam, ali je na poseban način produbljen u kršćanstvu. U vezi je s pojmom zla i čovjekovo je sudjelovanje u moralnom zlu.

U Starom zavjetu i u židovstvu ima više izraza za grijeh (zlodjelo, odbijanje, odvajanje, jaz, krivnja itd.) i svi su povezani sa stvarnim događajima u kojima se opisuje odnos Boga i ljudi; često ima opće etičko i društveno značenje. Glavni je uzrok grijeha sklonost prema zlu, a protiv njega mora se boriti proučavanjem Tore, odricanjem, oprاشtanjem i sl.

Prema Novome zavjetu, kod Pavla je grijeh snažna sila u svijetu i u ljudima, kod Ivana suprotnost istini povezana s nevjерom u Krista, u Poslanici Hebrejima znak za nered zbog kojega se prinose žrtve.

U kršćanstvu je važan nauk o istočnome grijehu, koji označava čovjekovo grješno stanje i gubitak milosti zbog pada prvih ljudi (Adama i Eve); od njega je čovjeka otkupio Krist spasiteljskim djelom (smrću i uskrsnućem), a kršćanin se oslobađa sakramentom krštenja.

Katolička moralna teologija razlikuje laki (mali) grijeh, teški ili smrtni grijeh, grijeh protiv Duha Svetoga i sedam glavnih grijeha: oholost, škrtost, bludnost, zavist, neumjerenost u jelu i piću, srditost i lijenost.

Sredstva su protiv grijeha sakramenti ispovijedi i pričesti te cijeli pokornički sustav obreda, vježbi i molitava.

Naši novozaređeni svećenici

Mons. Jure Bogdan, vojni biskup u Republici Hrvatskoj, 5. siječnja 2019., u crkvi sv. Ante u Poljudu u Splitu, za svećenike Vojne biskupije zaredio je đakone don Hrvoja Relju i don Marka Trogrlića, profesore sa Sveučilišta u Splitu..

Formaciju za svećeničke kandidate, novoređenici su primili u Papinskom Kanadskom Zavodu u Rimu. Vojni ordinarij msgr. Bogdan zaredio ih je za đakone u Zagrebu, 30. lipnja 2018. godine. Đakonski praktikum služili su u Policijskoj kapelaniji svetoga Mihaela u PU splitsko - dalmatinskoj.

Hrvoje Relja rođen je 1970. u Splitu.

Na Fakultetu elektrotehnike, strojarstva i brodogradnje u Splitu završio je studij strojarstva.

Na Papinskom Sveučilištu Regina Apostolorum u Rimu stekao je stupanj licencijata i doktorata iz filozofije te licencijata iz fundamentalne teologije.

Profesor je metafizike i srednjovjekovne filozofije na Odsjeku za filozofiju Filozofskog fakulteta u Splitu. A

Autor nekoliko knjiga te znanstvenih i stručnih radova s područja filozofije znanosti, metafizike i srednjovjekovne filozofije.

Marko Trogrlić iz Studenaca (Imotski) rođen je 1972. u Zadvarju.

Studij povijesti i doktorat je završio na Sveučilištu u Beču.

Studij filozofije završio je na Filozofском fakultetu Družbe Isusove u Zagrebu a studij teologije na Papinskom Sveučilištu Svetoga Križa u Rimu gdje je apsolvirao i iz liturgijske teologije.

Profesor je moderne i suvremene povijesti na Odsjeku za povijest Filozofskog fakulteta u Splitu.

Autor je nekoliko knjiga te znanstvenih i stručnih radova s navedenoga povijesnog područja, napose pak iz moderne povijesti Dalmacije.

Više: <http://www.vojni-ordinarijat.hr>

NAŠI POKOJNI

IVICA DRMIĆ,

(SJP), PU zagrebačka, Maslenica, 22. siječnja 1993.

ZLATKO ORKIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Divoselo, Gospić, 24. siječnja 1993.

POČIVALI U MIRU!